

чашка. Голѣма работа една чашка. Ний съ Севастица тъкмо се приготвихме да излѣземъ и нея я заболѣ глава. Легна си. Лошо главоболіе има Севастица, тъй отведнажъ, знаешъ... Нека си почине, нека.

Той погледна презъ прозореца.

— Де е Василена? Нѣма ли да доде Василена?

— Въ градината е Василена. Ще доде, — отвърна Галунка.

На една табличка тя сложи предъ Захария едно шише съ ракия. Както правѣше, когато почваше да пие, Захария си налѣ една следъ друга две чашки, следъ туй се загледа презъ прозореца и зачака усмихнатъ.

Галунка седна настрана и забърза надъ чорапа си. Не обичаше тя тия чести посещения на господаря. Че той задиря Василена, това го знаеха всички вече. Оставаше само да го научи и Севастица, господарката, и тогазъ да дойде най-лошото. Но и Василена, мислѣше си Галунка, има вина. Докато отначало тя се държеше добре и дори се присмиваше на Захария, от- после взе да се заслушва въ думитѣ му, приятно ѝ бѣше да се застоява съ него. А тъкмо вече щѣше да се жени за Велико Желѣзарина отъ Сърнено, готови бѣха дори и книжата за вѣнчаването, и неговитѣ и нейнитѣ. И ето отъ тогазъ Василена все се бави, все отлага.

— Ето Василена! — каза Захария.